

[Christmas Møller.]

mende Valg tage saa mange Stemmer fra ham, som vi kan, og vi haaber, det bliver mange.

Saa vil jeg gerne til Slut gøre et Par Bemærkninger angaaende det, som Valget vil komme til at dreje sig om: den Politik, der er ført, og den Politik, der skal føres i den kommende Tid.

Det er ikke nødvendigt for mig at gaa ind paa Enkeltheder her. Stillingen er klart den, at Det konservative Folkeparti har arbejdet sammen med Regeringen, og de Lovforslag, vi har stemt for, kan vi naturligvis i det store og hele gaa ind for. Vi erkender, at vi i visse Tilfælde har bøjet os, f. Eks. med Hensyn til Eengangs-skatten, som vi ikke fik i den Form, i hvilken vi havde ønsket den. Vi erkender, at Regeringen og Venstre i andre Tilfælde har givet Indrømmelser over for Ønsker, som er fremsat fra konservativ og radikal Side. Vi mener, at den sociale Lovgivning, som er gennemført i disse fem Fjerdingaar, vil kunne holde. Vi er tilfreds med at have medvirket til — og ogsaa dèr mener jeg, at vi har gjort vor egen Indsats — at gennemføre en Finanspolitik og navnlig en Skattepolitik, som, hvor haard den maaske end har været for mange, har været nødvendig for under de givne Forhold at skabe den Balance og det Overskud paa Statsregnskabet, som Landet havde saa haardt behov.

Det er ikke nødvendigt for os at tale meget her i Tinget om den økonomiske Politik, som er ført gennem det sidste Aars Tid, og navnlig ikke om den, der er planlagt for indeværende Aar. Finansministeren har selv givet Udtryk for, at man ikke i Tide havde erkendt Vanskelighederne her i Landet.

Vi føler os i nøje Overensstemmelse med de Betragtninger, vi fremsatte i 1945, og som blev misbrugt i Retning af at fremstille det, som om vi ønskede Tvang fremfor Frihed, og vi siger til Regeringen, som vi siger det til den egentlige Opposition, at den Opgave, der foreligger for os paa det økonomiske Omraade, er en bunden Opgave. Ligeegyldigt hvilken Regering man har, maa denne Opgave løses, og der maa skabes Balance mellem Indtægter og Udgifter for 1947, og selv om de Tal, vi startede dette Aar med, for Januar Maanedes Vedkommende gav et Underskud paa 30 Mill. Kr. paa Handelsbalancen, altsaa meget mindre end for de foregaaende Maaneder, saa er Stillingen dog ganske sikkert den, at man maa udvise den yderste Agtpaagivenhed for at klare Tingene igennem. Vi nægter ikke, at Indgreb under de givne Forhold er nødvendige, men vor

Holdning er netop saaledes, som vi har vist det gennem vor Stilling til Prisloven og Prislovændringen, til Sukkerloven og Sukkerlovændringen, til Spørgsmaalet om Staten skulde eje Landmandsbankaktierne eller sælge det hele ud til det private Erhvervsliv; jeg henviser endvidere til vor Stilling til de erhvervsøkonomiske Foranstaltninger og med Hensyn til Jordspørgsmaalet, hvor vi mener, at de Tanker og Forslag, som er fremkommet fra socialdemokratisk og fra radikal Side, betyder et saadant Indgreb i Ejendomsretten her i Landet, at vi maa vende os skarpt imod det.

Vi ser saaledes paa hele den økonomiske Situation, at Vanskelighederne vil blive betydelige i 1947, og det, der maa være Opgaven, er, om jeg saa maa sige, at afvente det Prisfald, som vel engang maa komme, og ikke, som vi gjorde det i 1946, sætte sig i for stor Gæld. At der vil komme et Prisfald, kan der jo næppe være nogen Tvivl om, naar man ser, hvorledes det gaar paa mangfoldige Omraader, hvorledes f. Eks. Verdenstonnagen i Dag er større end i 1939. Der er ingen Tvivl om, at vi skal igennem en trang og vanskelig Tid, men en Tid, der kalder paa Samarbejde i Nationen.

Vi mener, at vi kan være den politiske Holdning, vi har indtaget, bekendt, og vi gaar trygt ud til Landstingsvalget. Vi beklager, at Landstingsvalget i Landets Hovedstad skal afholdes, uden at der kan være rimelige Kampvilkaar mellem Socialdemokrater og Kommunistere paa den ene Side og andre Anskuelse paa den anden Side, og jeg hører til dem, der ikke kan forstaa, at det ikke med den stærke Magt og Myndighed, som Arbejdernes Ledelse har, har været muligt at drage Omsorg for, at den Strejke, som jeg erkender er lovlige, blev udsat, til det for Landet og ogsaa for Arbejderne og for Socialdemokraterne efter deres egen Mening saa betydningsfulde Valg havde fundet Sted. Det skulde jo ikke have været umuligt, og det kan ikke gøres ved Henvendelse fra Regeringen eller Henvendelse fra Rigsdagens ikke-socialistiske Partier. Der er kun en eller to Magtfaktorer, som ofte handler sammen, der kunde have gjort dette, og som maaske endnu kunde gøre det, nemlig Socialdemokratiet og De samvirkende Fagforbund.

Vi gaar til Landstingsvalg med en Politik kaldende paa Samarbejde, men ogsaa erkendende, at vil man ikke, saaledes som der lægges op til det, det store brede Samarbejde, ja da vil vi fortsætte den politiske Linie, som vi har ført siden Valget i 1945, en Linie, hvorefter vi vælger mellem Frihed og Tvang og vælger Frihed, idet vi siger: